

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 6. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Pamatlēmums 2005/214/TI – Finansiālu sankciju izpilde – Savstarpējās atzīšanas princips – 5. panta 1. punkts – Pārkāpumi, kuri ir pamats, lai, nepārbaudot nodarījuma abpusējo sodāmību, atzītu un izpildītu lēmumus, ar kuriem uzlikta sankcija – 5. panta 3. punkts – Nodarījumi, kuru gadījumā dalībvalstij ir iespēja pakļaut lēmuma, ar kuru uzlikta sankcija, atzīšanu un izpildi nosacījumam par abpusēju sodāmību – Izpildes dalībvalsts veikta pārbaude par izdevējas dalībvalsts veikto nodarījuma kvalifikāciju lēmumam, ar kuru uzlikta sankcija, pievienotajā apliecībā

Lietā C-136/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Zalaegerszegi Járásbíróság* (Zalaegersegas rajona tiesa, Ungārija) iesniedza ar 2020. gada 12. marta lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 12. martā, tiesvedībā saistībā ar tādas finansiālas sankcijas atzīšanu, kura uzlikta

LU,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerālvokāts: Ž. R. Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér* un *R. Kissné Berta*, pārstāvji,
- Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vlácil*, kā arī *T. Machovičová*, pārstāvji,
- Spānijas valdības vārdā – *S. Jiménez García*, pārstāvis,
- Austrijas valdības vārdā – *A. Posch*, kā arī *J. Schmoll* un *C. Leeb*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – ungāru.

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Wasmeier* un *L. Havas*, pārstāvji,
noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2021. gada 20. maija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Pamatlēmuma 2005/214/TI (2005. gada 24. februāris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz finansiālām sankcijām (OV 2005, L 76, 16. lpp.), kas grozīts ar Padomes Pamatlēmumu 2009/299/TI (2009. gada 26. februāris) (OV 2009, L 81, 24. lpp.) (turpmāk tekstā – “Pamatlēmums 2005/214”), 5. panta 1. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar *Bezirkshauptmannschaft Weiz* (Veicas iecirkņa administratīvā iestāde, Austrija) uzsākto procedūru par tāda lēmuma atzīšanu un izpildi Ungārijā, ar kuru Ungārijas pilsoni LU par Austriju izdarītu pārkāpumu ir uzlikta finansiāla sankcija.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Pamatlēmuma 2005/214 1., 2. un 4. apsvērumā ir noteikts:
 - “(1) Eiropadome 1999. gada 15. un 16. oktobra sanāksmē Tampērē apstiprināja savstarpējas atzīšanas principu, kam Savienībā būtu jāklūst par pamatu tiesu iestāžu sadarbībai gan civilīetās, gan kriminālietās.
 - (2) Savstarpējas atzīšanas princips būtu jāpiemēro attiecībā uz finansiālām sankcijām, ko uzliek tiesu vai administratīvas iestādes, lai veicinātu šādu sankciju izpildi dalībvalstī, kas nav tā valsts, kurā sankcijas ir uzliktas.

[..]

 - (4) Šim pamatlēmumam būtu jāattiecas arī uz finansiālām sankcijām, ko piemēro par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem.”
- 4 Šī pamatlēmuma 1. pantā “Definīcijas” ir noteikts:

“Šajā pamatlēmumā:

 - a) “lēmums” ir galīgais lēmums, ar ko fiziskai vai juridiskai personai prasa samaksāt finansiālu sankciju, ja šo lēmumu ir pieņēmusi:

[..]

 - ii) izdevējas valsts iestāde, kas nav tiesa, attiecībā uz noziedzīgu nodarījumu saskaņā ar izdevējas valsts tiesību aktiem, ar nosacījumu, ka attiecīgajai personai ir bijusi iespēja iesniegt šo lietu izskatīšanai tiesā, kam ir īpaša jurisdikcija kriminālietās;

iii) izdevējas valsts iestāde, kas nav tiesa, attiecībā uz darbībām, kas ir sodāmas atbilstīgi izdevējas valsts tiesību aktiem, jo ir pārkāptas tiesību normas, ar nosacījumu, ka attiecīgajai personai ir bijusi iespēja iesniegt šo lietu šo lietu izskatīšanai tiesā, kam ir īpaša jurisdikcija krimināllietās;

[..].”

5 Saskaņā ar minētā pamatlēmuma 4. panta 1. punktu:

“Lēmumu kopā ar šajā pantā paredzētu apliecību var nosūtīt tās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā fiziskai vai juridiskai personai, pret kuru ir izvirzīts lēmums, ir īpašums vai ienākumi, kurā tai ir pastāvīgā dzīvesvieta vai, juridiskas personas gadījumā, juridiskā adrese.”

6 Pamatlēmuma 2005/214 5. panta “Piemērošanas joma” 1. punkta trīsdesmit trešajā ievilkumā, kā arī 3. punktā ir paredzēts:

“1. Šādi nodarījumi, ja izdevējā valstī tie ir sodāmi un kā tos definē izdevējas valsts tiesību akti, saskaņā ar šā pamatlēmuma noteikumiem un nepārbaudot nodarījuma abpusējo sodāmību, ir pamats lēmumu atzīšanai un izpildei:

[..]

– rīcība, kas ir ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums, tostarp tādu noteikumu neievērošana, kuri attiecas uz braukšanas un atpūtas laikposmiem un bīstamām precēm,

[..].

3. Tādu nodarījumu gadījumā, uz ko neattiecas 1. punkts, izpildes valsts lēmuma atzīšanu un izpildi var pakļaut nosacījumam, ka lēmums ir saistīts ar darbību, ko atzītu par nodarījumu saskaņā ar izpildes valsts tiesību aktiem, neatkarīgi no tā sastāva elementiem vai kvalifikācijas.”

7 Šā pamatlēmuma 6. pantā ir paredzēts:

“Izpildes valsts kompetentās iestādes atzīst lēmumu, kas nosūtīts saskaņā ar 4. pantu, nepieprasot izpildīt nekādas papildu formalitātes, un tūlīt veic visus tā izpildei vajadzīgos pasākumus, ja vien kompetentā iestāde nenolemj atsaukties uz kādu no 7. pantā paredzētajiem neatzīšanas vai neizpildīšanas iemesliem.”

8 Minētā pamatlēmuma 7. pantā “Neatzīšanas un neizpildīšanas iemesli” ir noteikts:

“1. Izpildes valsts kompetentās iestādes var atteikties atzīt vai izpildīt lēmumu, ja apliecība, kas paredzēta 4. pantā, nav uzrādīta, ir nepilnīga vai acīm redzami neatbilst lēmumam.

2. Izpildes valsts kompetentā iestāde arī var atteikties atzīt un izpildīt lēmumu, ja tā konstatē, ka:

[..]

b) vienā no 5. panta 3. punktā minētajiem gadījumiem lēmums attiecas uz nodarījumiem, ko neatzītu par pārkāpumu saskaņā ar izpildes valsts tiesību aktiem;

[..].

3. Gadījumos, kas minēti 1. punktā un 2. punkta c), g), i) un j) apakšpunktā, pirms izpildes valsts kompetentā iestāde nolemj pilnīgi vai daļēji neatzīt vai neizpildīt kādu lēmumu, tā apspriežas ar izdevējas valsts kompetento iestādi, izmantojot jebkurus piemērotus līdzekļus, un attiecīgā gadījumā lūdz tai nekavējoties sniegt jebkādu vajadzīgo informāciju.”
- 9 Pamatlēmuma 2005/214 20. panta “Īstenošana” 3. punktā ir paredzēts:
- “Katra dalībvalsts var nepieņemt atzīt vai izpildīt lēmumu, ja 4. pantā minētā apliecība rada aizdomas, ka varētu būt pārkāptas Līguma 6. pantā paredzētās pamattiesības vai tiesību pamatprincipi. Piemēro 7. panta 3. punktā minēto procedūru.”
- 10 Apliecība, kura ir minēta Pamatlēmuma 2005/214 4. pantā un iekļauta tā pielikumā, ietver tostarp g) sadaļu, kurā izdevējai iestādei ir jānorāda lēmuma, ar ko piemēro finansiālu sankciju, veids (1. punkts), jāizklāsta faktu kopsavilkums un to apstākļu apraksts, kuros nodarījums tika izdarīts (2. punkts), un, ja nodarījums ir viens no šā pamatlēmuma 5. panta 1. punktā minētajiem nodarījumiem, ir jāatzīmē attiecīgā aile.

Ungārijas tiesības

- 11 *Az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény* (2012. gada Likums Nr. CLXXX par sadarbību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm krimināllietās) pamatlīetas faktiem piemērojamajās redakcijas 112. pantā ir noteikts:
- “Savstarpēja tiesiskā palīdzība izpildes jomā [ietver]:
- [..]
- c) tiesiskā palīdzība finansiālo sankciju vai citu finansiālo saistību izpildē [..];
- [..].”
- 12 Atbilstoši šā likuma 113. pantam “Sankcijas vai attiecīgā pasākuma izpilde notiek tad, ja [citā] dalībvalstī pasludināts spriedums var tikt ņemts vērā.”
- 13 Minētā likuma 140/A panta 3. un 4. punktā ir noteikts:
- “3. Tādu nodarījumu gadījumos, kas ir noteikti 12. pielikumā, tiesa nevar atteikties izpildīt citas dalībvalsts uzliktu finansiālu sankciju ar pamatojumu, ka minētajā dalībvalstī pieņemtais lēmums nevar tika ņemts vērā, jo nav izpildīts abpusējas sodāmības nosacījums.
4. 3. punktā noteiktais pēc analogijas ir piemērojams arī gadījumā, kad citas dalībvalsts iestāde lūdz izpildīt tādu finansiālu sankciju, kas minētajā dalībvalstī ir uzlikta par rīcību, kura tajā ir uzskatāma par administratīvu pārkāpumu. [..]”

Austrijas tiesības

- 14 *Bundesgesetz vom 23. Juni 1967 über das Kraftfahrwesen (Kraftfahrgesetz 1967 – KFG 1967)* (1967. gada 23. jūnija Mehānisko transportlīdzekļu likums (*BGBI.* 267/1967)) pamatlietas faktiem piemērojamās redakcijas (turpmāk tekstā – “*KFG 1967*”) 103. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Iestāde var pieprasīt informāciju par tās personas identitāti, kura noteiktā brīdī vadīja transportlīdzekli, kas identificēts pēc tā numura zīmes, vai kura ir izmantojusi piekabi, kas identificēta pēc tās numura zīmes, vai kura pēdējā ir novietojusi transportlīdzekli vai piekabi noteiktā vietā pirms noteikta brīža. Personai, uz kuras vārda transportlīdzeklis ir reģistrēts, ir jāpaziņo šī informācija, norādot attiecīgās personas vārdu, uzvārdu un adresi – ja notiek transportlīdzekļa vadīšanas izmēģinājumi vai ar transportlīdzekļa nodošanu saistīta vadīšana, pienākums paziņot informāciju ir atļaujas turētājam; ja šis turētājs nav spējīgs sniegt šādu informāciju, viņam ir pienākums norādīt personu, kura to var izdarīt un kura tādējādi kļūst par personu, kurai ir pienākums sniegt informāciju; personas, kurai ir pienākums sniegt informāciju, sniegtā informācija neatbrīvo iestādi no pienākuma veikt šīs informācijas pārbaudi, ja tas ir nepieciešams, ņemot vērā lietas apstākļus. Informācija ir jānosūta nekavējoties un rakstveida pieprasījuma gadījumā – divu nedēļu laikā pēc paziņojuma saņemšanas; ja šādu informāciju nevar sniegt bez atbilstošiem ierakstiem, tie ir jāveic. Iestādes pilnvaras pieprasīt šādu informāciju prevalē pār tiesībām klusēt.”

- 15 Saskaņā ar *KFG 1967* 134. panta 1. punktu:

“Ikvienu personu, kas ir pārkāpusi šo federālo likumu [...], izdara administratīvu pārkāpumu un ir sodāma ar naudas sodu līdz 5000 EUR un, naudas soda iekasēšanas neiespējamības gadījumā, ir sodāma ar brīvības atņemšanas sodu uz laiku līdz sešām nedēļām.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 16 Ar 2018. gada 6. jūnija paziņojumu par pārkāpumu, kas kļuva galīgs 2019. gada 1. janvārī, Veicas iecirkņa administratīvā iestāde, piemērojot *KFG 1967* 103. panta 2. punkta un 134. panta 1. punkta noteikumus, uzlika LU finansiālu sankciju 80 EUR apmērā, pamatojoties uz to, ka viņa – būdama Gleisdorfas [*Gleisdorf*] (Austrija) pašvaldības teritorijā 2017. gada 28. decembrī notikušā ceļu satiksmes pārkāpumā iesaistīta transportlīdzekļa turētāja – bija izdarījusi administratīvu pārkāpumu, jo viņa Austrijas normatīvajos aktos paredzētajā termiņā nebija atbildējusi uz minētās iestādes pieprasījumu norādīt tās personas vārdu, kura bija vadījusi minēto transportlīdzekli vai novietojusi to stāvvietā.
- 17 Veicas iecirkņa administratīvā iestāde – kā izdevējas valsts kompetentā iestāde – nosūtīja lēmumu par finansiālu sankciju *Zalaegerszegi Járásbíróság* (Zalaegersegas rajona tiesa, Ungārija), kas šā lēmuma izpildes nolūkiem ir izpildes valsts kompetentā iestāde. Pamatlēmuma 2005/214 4. pantā paredzētajā apliecībā, kura pievienota minētajam lēmumam, izdevējas valsts administratīvā iestāde bija norādījusi, ka administratīvais pārkāpums, saistībā ar kuru tika pieņemts 2018. gada 6. jūnija paziņojums, atbilst Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkta trīsdesmit trešajā ievilkumā paredzētajai nodarījumu kategorijai, proti, “rīcībai, kas ir ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums”.
- 18 *Zalaegerszegi Járásbíróság* (Zalaegersegas rajona tiesa) šaubās par iespēju apmierināt izdevējas iestādes lūgumu Ungārijā izpildīt lēmumu par sankcijas uzlikšanu, ņemot vērā, ka šī iestāde nodarījumu, par kuru ir ticis izdots 2018. gada 6. jūnija paziņojums, juridiski ir kvalificējusi kā

“rīcību, kas ir ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums”. Minētā tiesa jautā, vai šis nodarījums patiešām ietilpst to nodarījumu kategorijā, kuri paredzēti Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkta trīsdesmit trešajā ievilkumā.

- 19 Iesniedzējtiesa atzīst, ka 2019. gada 5. decembra spriedumā *Centraal Justitieleel Incassobureau* (Finanšu sankciju atzīšana un izpilde) C-671/18, EU:C:2019:1054) Tiesa ir nospriedusi, ka izpildes dalībvalsts kompetentā iestāde nevar atteikties atzīt un izpildīt lēmumu, ar kuru ir uzlikta finansiāla sankcija par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, ja personai, uz kuras vārda attiecīgais transportlīdzeklis ir reģistrēts, šāda sankcija ir uzlikta, pamatojoties uz izdevējas dalībvalsts tiesību aktos paredzēto atbildības prezumpciju, ja vien šo prezumpciju ir iespējams atspēkot.
- 20 Tomēr iesniedzējtiesa norāda, ka lietā, kurā tika taisīts šis spriedums, sankcija tika uzlikta par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu.
- 21 Taču pamatlietā esot citādi, jo LU pārmestie fakti drīzāk esot atteikums izpildīt kompetento Austrijas iestāžu rīkojumu norādīt tās personas identitāti, kura vadīja transportlīdzekli pārkāpuma izdarīšanas brīdī, nevis “rīcība, kas ir ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums” Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkta trīsdesmit trešā ievilkuma izpratnē.
- 22 Šādos apstākļos pamatlietā aplūkotais nodarījums varētu nebūt neviens no nodarījumiem, kuri ir pamats lēmumu, ar kuriem uzlikta sankcija, atzīšanai un izpildei bez nodarījuma abpusējas sodāmības pārbaudes.
- 23 Turklāt minētā pārkāpuma kvalificēšana par “rīcību, kas ir ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums”, būtu pārmērīgi plaša Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkta interpretācija un būtu pretrunā tā mērķim.
- 24 Ņemot vērā šos apsvērumus, *Zalaegerszegi Járásbíróság* (Zalaegersegas rajona tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai [Pamatlēmuma 2005/214] 5. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja izdevēja [dalīb]valsts norāda uz kādu no šajā tiesību normā uzskaitītajiem rīcības veidiem, izpildes [dalīb]valsts iestādei nav nekādas tālākas rīcības brīvības atteikt izpildi un tai lēmums[, ar ko uzliek sankciju,] ir jāizpilda?
- 2) Noliedzošas atbildes uz iepriekšējo jautājumu gadījumā – vai izpildes dalībvalsts iestāde var apgalvot, ka izdevējas dalībvalsts lēmumā norādītā rīcība neatbilst uzskaitījumā aprakstītajai rīcībai?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

- 25 Austrijas valdība apgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams, jo tas nesniedz iespēju Tiesai konstatēt, vai atbilde uz prejudiciālajiem jautājumiem ir nepieciešama pamatlietas atrisināšanai.

- 26 Proti, minētā valdība uzskata, ka šo jautājumu mērķis ir noskaidrot, vai iesniedzējtiesa var atteikties izpildīt pamatlietā aplūkoto lēmumu par sankciju, piemērojot Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 3. punktu un 7. panta 2. punkta b) apakšpunktu, un tas nozīmē, ka vispirms ir jāpārbauda, vai LU pārņemtais nodarījums atbilst kādam no nodarījumiem, kuri ir minēti šā pamatlēmuma 5. panta 1. punktā ietvertajā sarakstā, un – noliedzošas atbildes gadījumā – vai tas ir uzskatāms par nodarījumu no izpildes valsts tiesību aktu viedokļa minētā pamatlēmuma 5. panta 3. punkta izpratnē.
- 27 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu neļaujot pārbaudīt, vai šis pēdējais minētais nosacījums ir izpildīts, jo iesniedzējtiesa neesot precizējusi, vai LU izdarītais nodarījums Ungārijas tiesību izpratnē esot sodāms.
- 28 Šajā ziņā – kā izriet no paša LESD 267. panta formulējuma – prasītajam prejudiciālajam nolēmumam ir jābūt “vajadzīgam”, lai iesniedzējtiesa varētu “sniegt spriedumu” lietā, kuru tā izskata (spriedums, 2020. gada 26. marts, *Miasto Łowicz un Prokurator Generalny*, C-558/18 un C-563/18, EU:C:2020:234, 45. punkts).
- 29 Tomēr LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības starp Tiesu un valsts tiesām ietvaros vienīgi valsts tiesai, kas iztiesā lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā pamatlietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums tai ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība. Līdz ar to Tiesai principā ir jāsniedz nolēmums, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju (spriedums, 2021. gada 12. maijs, *Altenrhein Luftfahrt*, C-70/20, EU:C:2021:379, 25. punkts).
- 30 No tā izriet, ka tiek prezumēts, ka jautājumi par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktā tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu kontekstā un kuru pareizība Tiesai nav jāpārbauda, ir atbilstīgi. Atteikties lemt par valsts tiesas lūgumu Tiesa var tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2021. gada 12. maijs, *Altenrhein Luftfahrt*, C-70/20, EU:C:2021:379, 26. punkts).
- 31 Šajā gadījumā ir jānorāda, pirmkārt, ka prejudiciālie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību normas interpretāciju.
- 32 Otrkārt, ir jāatgādina – tā kā prejudiciālā nolēmuma tiesvedības priekšmets nav valsts normatīvo aktu interpretācija, tas, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pilnībā precīzs savā valsts tiesību aprakstā, nevar atņemt Tiesai kompetenci atbildēt uz iesniedzējtiesas uzdoto prejudiciālo jautājumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 1. decembris, *Burtscher*, C-213/04, EU:C:2005:731, 33. punkts).
- 33 Treškārt, ir jākonstatē, ka neatkarīgi no jautājuma par Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 3. punkta piemērošanas nosacījumiem Tiesas atbilde ļaus noskaidrot jautājumu, vai izpildes valsts iestādei ir rīcības brīvība, lai apstrīdētu nodarījuma juridisko kvalifikāciju, ko veikusi izdevēja iestāde, kuras ieskatā minētais nodarījums ietilpst šā pamatlēmuma 5. panta 1. punktā paredzētajā sarakstā.
- 34 Šādos apstākļos un ņemot vērā šā sprieduma 28.–30. punktā atgādināto judikatūru, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par lietas būtību

- 35 Ar prejudiciālajiem jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes valsts kompetentā iestāde var atteikties atzīt un izpildīt lēmumu, ar ko galīgi tiek uzlikta finansiāla sankcija, ja tā uzskata, ka attiecīgais nodarījums – kā šā pamatlēmuma 4. pantā minētajā apliecībā to kvalificējusi un aprakstījusi izdevējas dalībvalsts iestāde – neatbilst nevienai no kategorijām, attiecībā uz kurām minētā lēmuma 5. panta 1. punktā nav paredzēta abpusējas sodāmības pārbaude.
- 36 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina – kā it īpaši izriet no Pamatlēmuma 2005/214 1. un 6. panta, kā arī tā 1. un 2. apsvēruma – tā mērķis ir ieviest efektīvu mehānismu tādu lēmumu pārrobežu atzīšanai un izpildei, ar kuriem fiziskai vai juridiskai personai tiek uzlikta galīgā finansiālā sankcija, jo ir veikts kāds no tā 5. pantā uzskaitītajiem pārkāpumiem (spriedums, 2019. gada 5. decembris, *Centraal Justitieel Incassobureau* (Finanšu sankciju atzīšana un izpilde), C-671/18, EU:C:2019:1054, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 37 Pamatlēmuma mērķis, neveicot dalībvalstu krimināltiesību aktu saskaņošanu, ir nodrošināt finansiālu sankciju izpildi šajās valstīs, pateicoties savstarpējās atzīšanas principam (spriedums, 2020. gada 4. marts, *BGŻ BNP Paribas*, C-183/18, EU:C:2020:153, 49. punkts).
- 38 Tātad Pamatlēmuma 2005/214 sistēmas pamatā ir savstarpējās atzīšanas princips. Šis princips atbilstoši šā pamatlēmuma 6. pantam nozīmē, ka dalībvalstīm, nepieprasot izpildīt nekādas citas formalitātes, principā ir jāatzīst lēmums, ar kuru ir uzlikta finansiāla sankcija un kurš ir nosūtīts atbilstoši minētā pamatlēmuma 4. pantam, un nekavējoties ir jāveic visi tā izpildei nepieciešamie pasākumi, un šāda lēmuma atzīšanas vai izpildes atteikuma pamati ir jāinterpretē šauri (skat. spriedumu, 2019. gada 5. decembris, *Centraal Justitieel Incassobureau* (Finanšu sankciju atzīšana un izpilde), C-671/18, EU:C:2019:1054, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Turklāt ir jāatgādina, ka gan dalībvalstu savstarpējas uzticēšanās starp dalībvalstīm principam, gan arī savstarpējās atzīšanas principam, kas pats ir balstīts uz savstarpējo uzticēšanos starp šīm dalībvalstīm, Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme, jo tie ļauj izveidot un uzturēt telpu bez iekšējām robežām (spriedums, 2019. gada 10. janvāris, ET, C-97/18, EU:C:2019:7, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Šajā kontekstā izpildes dalībvalsts kompetentajai iestādei principā ir pienākums atzīt un izpildīt pārsūtīto lēmumu un tā, atkāpjoties no vispārējā noteikuma, var atteikties to darīt tikai tad, ja pastāv kāds no Pamatlēmumā 2005/214 tieši paredzētajiem neatzīšanas vai neizpildes pamatiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 5. decembris, *Centraal Justitieel Incassobureau* (Finanšu sankciju atzīšana un izpilde), C-671/18, EU:C:2019:1054, 33. punkts).
- 41 Attiecībā uz nodarījuma kvalifikāciju, par kuru ir pieņemts attiecīgais lēmums, ar kuru uzlikta sankcija, – ir jānorāda, ka saskaņā ar Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkta formulējumu, nepārbaudot nodarījuma abpusējo sodāmību, tiek atzīti un izpildīti tādi lēmumi, kas attiecas uz nodarījumiem, kuri ir iekļauti šajā tiesību normā paredzētajā sarakstā, ja izdevējā valstī tie ir sodāmi un “kā tos definē izdevējas valsts tiesību akti”.

- 42 Līdz ar to izpildes valsts iestādei principā ir saistošs vērtējums, ko izdevējas valsts iestāde veikusi attiecībā uz konkrētā pārkāpuma kvalifikāciju, it īpaši attiecībā uz jautājumu, vai minētais nodarījums ietilpst kādā no nodarījumu kategorijām, kas ietvertas Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punktā paredzētajā sarakstā.
- 43 Tādējādi, ja sprieduma valsts iestāde kvalificē pārkāpumu kā tādu, kas ietilpst kādā no Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punktā paredzētajā sarakstā iekļautajām pārkāpumu kategorijām, un saskaņā ar šā pamatlēmuma 4. pantu nosūta lēmumu, ar kuru par pārkāpumu tiek uzlikts sods, izpildes valsts iestādei principā ir jāatzīst un jāizpilda minētais lēmums.
- 44 Šādu secinājumu apstiprina Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkta konteksta analīze. Proti, pirmām kārtām, no šā pamatlēmuma 7. panta 1. punkta redakcijas izriet, ka neatzīšanas vai neizpildes iemesli tajā ir tieši paredzēti. Otrām kārtām, atbilstoši minētā pamatlēmuma 7. panta 3. punktam gadījumos, kuri ir minēti 7. panta 1. punktā, izpildes dalībvalsts kompetentajai iestādei – pirms tā nolemj neatzīt un neizpildīt lēmumu – ir pienākums apspriesties ar izdevējas dalībvalsts kompetento iestādi, izmantojot jebkurus piemērotus līdzekļus, un attiecīgā gadījumā lūgt tai nekavējoties sniegt visu vajadzīgo informāciju.
- 45 Turklāt tāda Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkta interpretācija, kas ļautu izpildes valsts iestādei pašai veikt attiecīgā nodarījuma kvalifikāciju no savas valsts tiesību viedokļa, būtu pretrunā savstarpējās uzticēšanās principam, uz kuru ir balstīts šis pamatlēmums un kuram ir fundamentāla nozīme Savienības tiesībās, kā arī prasībām, kas saistītas ar savstarpējās palīdzības sistēmas, kura izveidota ar minēto pamatlēmumu, pareizu darbību un efektivitāti.
- 46 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa šaubās, vai LU izdarītais nodarījums varētu ietilpt Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkta trīsdesmit trešajā ievilkumā paredzētajā nodarījumu kategorijā. Konkrēti, iesniedzējtiesa uzskata, ka izdevējas dalībvalsts iestāde minēto kategoriju ir interpretējusi pārāk plaši – šajā kategorijā neietilpstot pārkāpumi, kuriem ir tikai netieša saikne ar ceļu satiksmes drošību un kuri, kā tas ir pamatlietā, drīzāk ir uzskatāmi par atteikumu izpildīt iestādes rīkojumu, nevis “rīcība, kas ir ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums”.
- 47 Tomēr no Tiesas rīcībā esošās informācijas izriet, pirmkārt, ka izdevējas dalībvalsts iestāde pamatlietā aplūkoto pārkāpumu, pamatojoties uz *KFG 1967* 103. panta 2. punktu, ir kvalificējusi kā Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkta trīsdesmit trešajā ievilkumā minēto rīcību, kas ir ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums.
- 48 Otrkārt, lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, pirmkārt, nav norādīts neviens elements, kas ļautu uzskatīt, ka Pamatlēmuma 2005/214 4. pantā paredzētā apliecība acīmredzami neatbilst 2017. gada 28. decembra lēmumam, ar kuru uzlikts sods par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, un, otrkārt, tajā ir tikai norādīts, ka izdevēja iestāde ir pārāk plaši interpretējusi šā pamatlēmuma 5. panta 1. punkta trīsdesmit trešajā ievilkumā minēto nodarījumu kategoriju. Tādējādi nešķiet, ka uz šo gadījumu attiektos kāds no minētā pamatlēmuma 7. panta 1. punktā paredzētajiem gadījumiem, kuros izpildes valsts iestādes var atteikties atzīt un izpildīt lēmumu, ar kuru uzlikta sankcija.
- 49 Šādos apstākļos izpildes dalībvalsts iestāde nevar atteikties atzīt un izpildīt tai nosūtīto lēmumu, ar kuru uzlikta sankcija.

- 50 Tomēr ir jāatgādina, ka atbilstoši Pamatlēmuma 2005/214 20. panta 3. punktam izpildes dalībvalsts kompetentā iestāde var nepieņemt atzīt vai izpildīt lēmumu, ja 4. pantā minētā apliecība rada aizdomas, ka varētu būt pārkāptas pamattiesības vai tiesību pamatprincipi, kuri noteikti LES 6. pantā. Šādā gadījumā vispirms tai atbilstoši šā pamatlēmuma 7. panta 3. punktam ir jālūdz izdevējas dalībvalsts iestādei visa nepieciešamā informācija. Lai nodrošinātu minētā pamatlēmuma lietderīgo iedarbību un it īpaši pamattiesību ievērošanu, izdevējas dalībvalsts iestādei ir jāsniedz šī informācija (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 5. decembris, *Centraal Justitieel Incassobureau* (Finanšu sankciju atzīšana un izpilde), C-671/18, EU:C:2019:1054, 44. un 45. punkts).
- 51 Nemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2005/214 5. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes valsts iestāde – ja vien nepastāv kāds no šajā pamatlēmumā skaidri paredzētajiem neatzīšanas vai neizpildīšanas iemesliem – principā nevar atteikties atzīt un izpildīt lēmumu, ar kuru tiek uzlikta galīgā finansiāla sankcija, ja izdevējas valsts iestāde attiecīgo nodarījumu minētā pamatlēmuma 4. pantā paredzētajā apliecībā ir kvalificējusi kā tādu, kas atbilst kādai no nodarījumu kategorijām attiecībā uz kurām minētā 5. panta 1. punktā nav paredzēta nodarījuma abpusējās sodāmības pārbaude.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 52 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes Pamatlēmuma 2005/214/TI (2005. gada 24. februāris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz finansiālām sankcijām, kas grozīts ar Padomes Pamatlēmumu 2009/299/TI (2009. gada 26. februāris), 5. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes valsts iestāde – ja vien nepastāv kāds no šajā pamatlēmumā skaidri paredzētajiem neatzīšanas vai neizpildīšanas iemesliem – principā nevar atteikties atzīt un izpildīt lēmumu, ar kuru tiek uzlikta galīga finansiāla sankcija, ja izdevējas valsts iestāde attiecīgo nodarījumu minētā pamatlēmuma 4. pantā paredzētajā apliecībā ir kvalificējusi kā tādu, kas atbilst kādai no nodarījumu kategorijām, attiecībā uz kurām minētā 5. panta 1. punktā nav paredzēta nodarījuma abpusējās sodāmības pārbaude.

[Paraksti]